

Χριστός Ανέστη

[Ορθοδοξία](#) / [Θεολογία](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης](#)

«Χριστός ανέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος».

(Ο Χριστός αναστήθηκε από τους νεκρούς, αφού πάτησε τον θάνατο με τον θάνατό του και χάρισε ζωή στους νεκρούς που ήταν στα μνήματα).

Χαρακτηρίστηκε και χαρακτηρίζεται ο παιάνας της Εκκλησίας, ο ύμνος (στον πανηγυρικό πλάγιο του α΄) που συνεγείρει τους πιστούς και τους καλεί να διατρανώσουν τη χαρά τους, ει δυνατόν και χορεύοντας. Γιατί διασαλπίζει τη μεγαλύτερη νίκη πάνω στον μεγαλύτερο εχθρό του ανθρώπου, τον θάνατο, και βεβαίως πάνω σε ό,τι οδήγησε και συνήργησε για την εισβολή του θανάτου: την αμαρτία και τον πονηρό διάβολο. Και πώς συνέβη αυτό; Μα αναστήθηκε ο Χριστός, ο ενανθρωπήσας Θεός, ο Οποῖος ερχόμενος στον κόσμο προσέλαβε την ανθρώπινη φύση, συνεπώς με την ανάστασή Του ανέστησε κι αυτήν. Ο θάνατος «οὐκέτι κυριεύει», δεν λειτουργεί πια ως ο μόνιμος και απάνθρωπος τύραννος – μετράει τις τελευταίες του ώρες μέχρι να ξανάλθει ο Κύριος στη Δευτέρα Του Παρουσία, κι

αυτό για λόγους παιδαγωγικούς: «ἵνα μὴ τὸ κακὸν ἀθάνατον γένηται». Ο θάνατος λοιπὸν θανατώθηκε – «θανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν, Ἰδοὺ τὴν καθαίρεσιν» – που σημαίνει περαιτέρω ὅτι ο φόβος ως τὸ καθοριστικὸ στοιχείο τῆς ζωῆς στὸν κόσμο τούτο εξαφανίστηκε, ἀφοῦ πίσω ἀπὸ κάθε φόβο υφίσταται στὴν πραγματικότητα ὁ φόβος τοῦ θανάτου, συνεπῶς ὁ ἄνθρωπος ἀναπνέει ἀληθινὰ τὸν ἀέρα τῆς ἐλευθερίας. Τὴν ἐλευθερία μπορεῖ νὰ ἔχει ἐκεῖνος που βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν πιο σκληρὴ κατοχὴ, τοῦ θανάτου, τοῦ διαβόλου, τῆς αμαρτίας; Ὁ Ἄδης, ὡς ὅρος δηλωτικὸς τοῦ ὅποιου χώρου τῶν ψυχῶν γιὰ τοὺς ἀνθρώπους που πέθαναν, διαλύθηκε, ὡς μίαν φυλακὴν που γκρεμίστηκε ὀλοσχερῶς. Τὸ μόνον που υφίσταται εἶναι ἡ ζωὴ καὶ τὸ φῶς, γιὰτὶ ὁ Χριστὸς ὡς ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, δίνει ἀκριβῶς αὐτὸ που εἶναι καὶ ἔχει: φῶς καὶ ζωὴ. «Ἐγὼ εἶμι ἡ Ἀνάστασις καὶ ἡ Ζωή». «Ἐγὼ εἶμι τὸ Φῶς τοῦ κόσμου».

Γιὰτὶ τότε υπάρχουν ἄνθρωποι που βρίσκονται μέσα στα δίχτυα τοῦ φόβου, τῆς θλίψης καὶ τῆς δουλείας τῆς αμαρτίας; Καὶ μιλάμε καὶ γιὰ χριστιανούς! Διότι ναι μεν ὁ Χριστὸς προσέφερε ὅλη αὐτὴ τὴ χάρη καὶ τὴ χαρὰ στους ἀνθρώπους, ἀλλὰ ζητάει τὴν ἀνταπόκρισή τους. Καὶ γιὰ μεν τοὺς μὴ χριστιανούς, ὑπάρχει ἡ προσμονὴ γιὰ τὴν ἐνεργοποίησιν τῆς δοσμένης χάρης – περιμένουν, ἀνεπίγνωστα ἴσως, τὴν ὥρα που θα κληθούν νὰ μετὰσχουν στὸ ζωντανὸ σῶμα Του, τὴν

Εκκλησία. Για τους ήδη χριστιανούς όμως, τους βαπτισμένους στο άγιο όνομά Του, χρειάζεται η απόφαση της στροφής της θέλησής τους προς Αυτόν. Διότι μπορεί να έχει γίνει κανείς μέλος Χριστού ως μέλος της Εκκλησίας, μα να μη το έχει λάβει αυτό στα σοβαρά. Κι είναι η τραγική περίπτωση εκείνων που ντύθηκαν τον Χριστό, αλλά το ένδυμα αυτό μένει σαν αδειανό πουκάμισο, σαν «άδειο σακκί» – ο Χριστός περιμένει την ανταπόκριση της βαθείας τους καρδιάς.

Τι απαιτείται για να «σωματωθεί» το ένδυμα; Η μετοχή στα μυστήρια της Εκκλησίας, η μετοχή δηλαδή στη ζωή του Χριστού, και ο πνευματικός αγώνας για τήρηση των αγίων εντολών Αυτού, που κι αυτό μετοχή στη δική Του ζωή είναι. Κι ο Χριστός μάς θέτει την αλήθεια αυτή ενώπιόν μας ως πρόκληση για πειραματισμό: «τηρήστε τις εντολές μου και θα με δείτε μέσα σας. Όλος ο Θεός θα βρει τόπο καταπαύσεως στην ύπαρξή σας και θα γίνετε μοναστήρι της Αγίας Τριάδος». Τυχαία λέει ο άγιος υμνογράφος ότι την ανάσταση του Χριστού, ως βίωμα της αιώνιας ζωής, τη νιώθουμε ενεργά και αισθητά στην καρδιά μας, όταν αρχίζουμε να συγχωρούμε τους συνανθρώπους μας, όταν δηλαδή αρχίζουμε να θέτουμε σε ενέργεια τη σύνοψη όλων των εντολών του Κυρίου, την αγάπη προς τον κάθε (και εχθρό) συνάνθρωπό μας; «Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει καί οὕτω βοησωμεν: Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν».

pgdorbas.blogspot.com

<https://bit.ly/3toH5kl>